

236 Б.Л

За вікном був новий день — осінній і теплий. Будильник показував шосту ранку; світлодіоди, що вимальовували цифри, горіли червоним — утім, це не мало значення. Він вимкнув його, натиснувши кнопку зверху на металевому корпусі — мов вимикач світла, мов кнопку зупинки часу на шаховому таймері. Світло, що просочувалося до кімнати, ніяк не могло його розбудити: воно було поруч, але не було його союзником у пробудженні.

Складені речі лежали на підвіконні, за крок від ліжка — щоб він не впав і не загубив їх, хоча за роки він і так усе це вивчив. Одяг складала мама — готувала на ранок. Усе виглядало просто: сині джинси з уже протягнутим ременем, проста однотонна футболка, кофта непомітного кольору, шкарпетки, згорнуті клубком разом із трусами, і чорні окуляри, формою схожі на мотоциклетні. У кутку стояла біла тростина.

Він тихо одягнувся, узяв гроші, приготовані ще вчора. Дуже зручно, коли купюри різняться розміром — одразу зрозуміло, який номінал.

Він тихо пройшов повз батьківську кімнату, провівши рукою по стіні, щоб не користуватися тростиною.

Взуття чекало на нього там само, де й учора. Він відчинив двері й вийшов.

Його звати Майк. Гадаю, його особливість ви вже зрозуміли.

Він вийшов із під'їзду й попрямував до парку — дорогу туди він знає як свої п'ять пальців. Батько щодня гуляє там із ним.

Розбита машинами й часом дорога була не найкращою для визначення поверхні, тому, водячи тростиною, він шукав бордюру, щоб не заважати машинам і не загубитися. Це перехрестя було «під собаками». Не в тому сенсі, що вони бандити — вони там жили, і Майк їх боявся. Страшно не знати тих, хто на тебе гавкає. Він згадав, як батько завжди каже, перш ніж узяти його за руку й перейти це перехрестя:

— Привіт, песики.

Він повторив це.

Морди собак повернулися до нього; вони ніби все зрозуміли й знову полягали.

Він дістався парку. Кам'яна бруківка простягалася всім його периметром. Тростина могла западати в щілини між цеглинами, але це була ціна за зрозумілу дорогу. Парк був збудований навколо озера й нагадував своєрідний еліпс — як гоночна траса «Наскар».

На четвертому повороті озера стояв рибалка. Будь-кому він був видний крізь два розділені кущі. Озеро лежало гладдю — ідеальною, такою, що крони дерев віддзеркалювалися на поверхні. Він щоранку рибалить — Майк це знав, але не знав навіщо.

Він і сам не мав уявлення, навіщо рибалити — ніби рибу не можна купити в магазині. Але водночас йому було цікаво спробувати впіймати її самому, зробити щось власними руками.

Дійшовши до кінця парку, замість звичного повороту ліворуч Майк намацав тростиною бордюр, що вів угору. Він ніколи не переступав його — мов папуга з відчиненою кліткою. І ось він її переступив.

Куди він іде, знав із батькових розповідей — саме такою дорогою той ходить на роботу.

Він рідко ступав ґрунтовою стежкою: її деформували коріння дерев, через що він не раз спотикався, та й там було холодно. Дивне відчуття — пригода й відкриття нового, холод і страх водночас. І страхів було два: один — перед невідомим і тим, чого не можна побачити; другий — за батьків, які хвилюватимуться. І, як кожна дитина своїх батьків, він боявся їхнього можливого гніву.

Його чуття загострилися: шум дороги, що долинав згори зі схилу, посилювався. Він лякав його й заглушував близькі звуки, але водночас давав орієнтир — він іде правильно.

Парубок, що проходив повз, підставив ногу — і Майк упав. Тростина вилетіла з рук, і він почав її шукати. Це не була випадковість чи неуважність — ні, це зробили навмисне. Той обернувся, копнув тростину, плюнув перед обличчям Майка й сказав, що безоким не місце у світі. Здається, ще й наступив йому на ногу, але Майкові й так було боляче.

Сльози почали набігати, але не струмком. Чомусь із віком плакати дедалі важче, а якщо вже й плачеш — то якимось скупом. (Наче з'їв шматок хліба, а супу не дали. Або тобі подарували колу, і ти зробив лише один ковток: ніби щось і є, а ніби просто забруднив рот чимось смачним.)

Він трохи полежав, прохрипів, але повз і шукав свою тростину. Більше він її не впустисть — вона буде його опорою.

Майк підвівся, зробив вдих і видих, зібрався з силами й рушив далі. Навіть якщо пташеня падає й виживає — воно знову намагатиметься злетіти.

Він ішов довго. На пішохідному переході йому допомогла перейти дорогу старенька.

У його голові крутилася думка: якщо йти довго прямо, він прийде до підземного переходу. Десь там має бути квітковий магазин — у ньому тато купує мамі квіти.

О восьмій ранку батьки готували сніданок — яєчню з беконом. Батько запитав маму, де Майк.

— Ви вчора до пізньої ночі читали, вчилися, от він і виснажився. Піді розбуди його до сніданку, — відповіла вона.

Зайшовши до його кімнати, батько з жахом вибіг звідти:

— Його немає.

Обшукавши весь дім, батьки викликали поліцію. Нічого суттєвого вони не дізналися — лише те, що через двадцять чотири години його зможуть оголосити в розшук. Батько помітив, що приготованого на сьогодні одягу немає — отже, він пішов. І вирушив шукати його.

Продовжуючи шлях і відстукуючи дорогу тростиною, Майк натрапив на поріжок перед входом у підземний перехід. Чомусь він вирішив пройти ним. Спустившись, почув музику — вуличний музикант грав мелодію, якої Майк раніше не чув.

Нізвідки позаду з'явилися двоє людей, обійняли його за плечі й сказали щось на кшталт:

— Ти загубився? Давай ми допоможемо.

Майк знав, що допомоги не потребує, і був радий, що йому хочуть допомогти. Але щось усередині насторожувало: вони замислили недобре.

Не встиг він ані закричати, ані щось зробити, як по спині одного з них постукала тростина старого. Той сказав, що це його онук, і подякував панам за турботу.

Узявши Майка за руку, він швидко вивів його.

— Що ти тут робиш? — звернувся незнайомий старий.

Його рука була стара, шкіра зів'яла й тягнулася, мов на лікті.

— Я шукаю квітковий магазин. Хочу купити мамі квіти, — сказав Майк. — Підкажіть, де він, і я піду. Я не хочу проблем.

— Ходімо, він тут, збоку від входу в перехід.

Підвівши хлопця до магазину, старий залишив його.

— Мені потрібні квіти, — сказав Майк. — Я не знаю, як вони називаються. Можна я понюхаю й скажу, які мені потрібні?

Трохи зніяковівши, продавчиня погодилася.

— Ти пам'ятаєш запах — це добре. Може, пам'ятаєш приблизну назву? — запитала вона.

Майк пам'ятав запах: тато дарував мамі саме такі квіти.

— Щось на «р».

Він понюхав кілька, але поки що не знайшов потрібних.

— Рододендрон, рудбекія, ромашка?

— Ромашка! — згадав Майк. — Вона. Дайте, будь ласка.

Вдихнувши аромат, він сказав, що бере їх.

— Маленькі чи звичайні?

— Звичайні.

Розрахувавшись приготованими грошима, він витратив рівно все й купив дев'ятнадцять квіток.

Ідучи назад, Майк в одній руці тримав тростину й відстукував дорогу поперед себе, а в другій — наче картонний пакет, уцент набитий хлібом, — квіти. Ледь нахиливши їх, він рукою з тростиною перераховував пелюстки на кожній.

— П'ятдесят два, п'ятдесят три...

Він дійшов до місця зі спуском, але боявся спускатися ним із квітами. Вирішив знайти обхід — батько казав, що десь є ще один вхід до парку.

— Двісті тридцять чотири, двісті тридцять п'ять, двісті тридцять шість білих пелюсток.

Батько ходив навколо озера й уже збирався йти далі, за парк, шукаючи сина, коли побачив його. Роблячи дві справи водночас, він сам заблукав і не міг знайти вихід із парку. Ходив знову й знову по колу — мов білка в колесі.

Батько помітив його з квітами й покликав:

— Малий...

Він повторював це спокійно, наче кликав налякане кошеня.

— Малий, ходімо додому.

Він не був ані злий, ані засмучений. Узяв його за руку — і вони пішли додому.

Майк майже зміг. Він був так близько до того, щоб зробити щось сам. Він був неймовірний.

Зайшовши до дому й відчинивши двері, Майк сказав натхненно, з гордістю й щастям, яким хотів поділитися:

— Мамо, мамо, я приніс тобі квіти!

Кінець